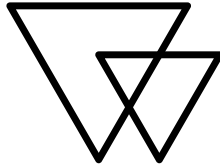

KEVIN PLEIN
JAN WILLEM SPAANS

ONZE
NATIO
NALE TROTS

SURINAME
OP DE GOLD CUP
WI NA WAN!

WILLEMS UITGEVERS

Teksten: Kevin Plein en Jan Willem Spaans
Coverfoto: ProShots
Coverontwerp: Willems Uitgevers
Opmaak boek: Willems Uitgevers

© Willems Uitgevers, Noorderwijk, 2021

<https://boeken.cafe>

ISBN 978 949 3242 111
Depot D/2021/13.616/10

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of worden openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke (elektronische of mechanische) wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

KEVIN PLEIN

WOORD VOORAF

Ik zie *ons* nog zo zitten in 2016. En met ons bedoel ik Ricardo, mezelf en een aantal vrienden en kennissen op een verjaardag in Maassluis. Ricardo had plannen om een voetbalwebsite te starten die zich zou gaan richten op NATIO, het nationale voetbalteam van Suriname. Hoe het verder zou verlopen, wisten we toen natuurlijk niet. Maar er was een begin gemaakt. Kort na deze verjaardag benaderde Ricardo me of ik bij hem wilde aansluiten als tekstschrijver. Natuurlijk wilde ik dat! Achteraf gezien is dit een van de betere beslissingen in mijn leven geweest. Eindelijk ging ik iets doen met mijn behaalde diploma (Journalistiek, 2007) en het ging om Suriname! Dolenthousiast gingen we met ons team van destijds (Ricardo, Elmer, Orlando en ik) aan de slag. Dit resulteerde vrijwel direct in een flinke toename van Facebookvolgers, een Instagrampagina die steeds meer begon te

‘leven’ onder onze volgers en een strakke website met uitstraling.

Het succesverhaal kreeg echter een knauw: er stapte een gewaardeerd teamlid op (2017) en de echte honger om te groeien bleef achterwege. Kortom, er was een impuls nodig. En deze kwam in juli 2018: Dean Gorré tekende een tweejarig contract als bondscoach van Suriname.

Ons eerste contactmoment was op het trainingskamp van Suriname in Rijswijk, de zogeheten Holland Tour 2018. Tijdens onze eerste kennismaking met de nieuwe bondscoach (een interview) was er direct een klik: optimisme en onderling respect als stevige basis. We wisten dat het succes NATIO niet zou komen aanwaaien. Steun voor de bondscoach was noodzakelijk. Deze spraken we openlijk uit na het interview. Een gedeelde visie ook. Wij schreven voortdurend over een sportpaspoort dat nodig was om de ploeg te versterken. De bondscoach beaamde dit en heeft zich hier ook hard voor gemaakt: ‘Zie het als een diplomatiek paspoort dat wordt gegeven aan een Nederlandse diplomaat zodat hij voor een case zijn functie kan uitoefenen in Suriname. Zodra hij terugkomt in Nederland moet hij zijn diplomatieke paspoort inleveren, want de missie is voorbij. Waarom mogen voetballers niet op een diplomatiek paspoort spelen?’

14 november 2019, vijf dagen voor de beslissende kraker tegen Nicaragua, kwam naar buiten dat

het sportpaspoort officieel zijn intrede had gedaan. Nigel Hasselbaink had de eer om de eerste diasporaspeler te zijn die hier gebruik van maakte. De term diasporaspeler zal in dit boek nog vaak vallen. Ter verduidelijking: dit betreft voetballers van Surinaamse afkomst die elders wonen en toch voor de Surinaamse ploeg uitkomen. Prompt wist *Su* zich voor de eerste keer in zijn historie te plaatsen voor de Gold Cup en was Hasselbaink direct belangrijk met een goal in de 1-2-overwinning op Nicaragua.

Is het toeval dat juist Hasselbaink belangrijk was? Nee. Dit is wat Suriname nodig had om verder te komen op internationaal niveau. Deze impuls (sportpaspoort, plaatsing Gold Cup), raakte ons ook in positieve zin. We zagen een explosie in het aantal volgers op zowel Facebook als Instagram. Hier zaten ook de nodige Surinaamse prominenten bij, van binnen en buiten de voetbalwereld.

Voor mij is het duidelijk: wij zijn meegegroeid met het nationale voetbalteam van Suriname. Het uitbrengen van een boek is daarom een prachtige bekroning van onze groei en een eerbetoon aan NATIO, alsook een kennismaking met interessante, veelzijdige mensen.

Mijn dank gaat uit naar Raf Willems (Willems Uitgevers). Als een positieve, ervaren kracht op de achtergrond heeft hij ons van begin tot eind subliem ondersteund. Veel leesplezier!

KEVIN PLEIN

Interviewer/tekstschrijver bij NATIO Suriname

PRESIDENT CHANDRIKAPERSAD SANTOKHI

MIJN NATIONALE TROTS

Vergelijkingen tussen sporters en politici kloppen soms deels, maar zelden altijd. Ook in het geval van Natio en de Surinaamse president, zijne excellentie Chandrikapersad Santokhi (63), kunnen we gelijkenissen vinden. Zowel de voetbalploeg als de politicus hebben hard moeten werken om op te klimmen tot waar ze nu staan. Het verhaal van NATIO gaan we in dit boek vertellen, maar aan ons is eerst de eer om het woord te schenken aan president Chan Santokhi.

Sinds de verkiezingen in 2020 is Santokhi, leider van de Vooruitstrevende Hervormings Partij (VHP),

aan de macht in Suriname. Zijn partij werd de grootste ten koste van de Nationale Democratische Partij van Desi Bouterse. Een veelvoorkomend speerpunt van de VHP is de zogenaamde *bromki dyari*: de bloementuin. Die moet een samenleving symboliseren waarin alle bevolkingsgroepen in Suriname kunnen participeren in alle geledingen van de maatschappij.

Het is geen makkelijke weg geweest voor Santokhi, afkomstig uit een gezin met negen kinderen en opgegroeid in Lelydorp. Niet in een politieke familie en niet in enorme weelde. Eenvoudig maar heel liefdevol, omschreef hij het zelf.

Santokhi doorliep de politieacademie in Nederland, meer precies in Apeldoorn. Naar eigen zeggen werd hij in de Gelderse stad gevormd. Terug in Suriname maakte de huidige president naam als *crimefighter* en verwierf hij de eervolle bijnaam *sheriff Santokhi*. Hij klom op tot partijleider van de VHP en won in die hoedanigheid vorig jaar de verkiezingen.

Om het héél zacht uit te drukken: er zijn weleens makkelijkere jaren geweest om te beginnen aan het presidentschap. Het coronavirus zal in het boek onvermijdelijk terugkeren, maar ook de financiële situatie van de Republiek Suriname is weinig rooskleurig. We zijn de president er derhalve zeer erkentelijk voor dat hij in deze probleemrijke tijden toch gelegenheid heeft gevonden om het voetbal te bespreken. We hadden het eigenlijk amper voor mogelijk gehouden, maar de president zit daadwerkelijk klaar aan de andere kant van

een Zoom-gesprek, in wat lijkt op zijn werkkamer. Santokhi steekt van wal, vanaf hier leest u alleen zijn eigen woorden!

‘Na mijn tijd in Apeldoorn ben ik teruggegaan naar Suriname. Ik wilde het volk dienen dat mij de kans had gegeven om met een studiebeurs in het buitenland te gaan studeren. Sindsdien doe ik dat dus in verschillende hoedanigheden. Politiecommissaris, daarna minister van Justitie en Politie, en uiteindelijk president van het land. Dat is de weg die ik heb afgelegd vanaf mijn jeugd als districtskind in Lelydorp. Een lange en harde weg. Zonder onze schepper had ik dit niet gekund. We mogen ervan uitgaan dat wij als mensen hier op aarde gestuurd zijn door onze schepper om Gods werk te doen. Niet iedereen snapt met welke bedoeling Hij op aarde is.’

‘Ik had wel profvoetballer willen worden, maar dat was voor mij niet weggelegd. Ik moest de politiek in. Dat was voor mij gepland. Als kind in Lelydorp voetbalde ik ook, eerst op de drassige velden en later ook bij de Lelydorp Sport Bond. Dat was altijd leuk om te doen. Ik speelde later ook in Apeldoorn en bij het politieteam. Het werd me onmogelijk gemaakt om verder te voetballen door een kniefractuur. Sindsdien geniet ik van de voetbalsport als kijker, op televisie of in het stadion. Ik ging al van kinds af aan naar het stadion voor de clubs uit Lelydorp, zoals Fortuna of Flamingo. Het was altijd geweldig in het stadion! We hadden niet altijd veel geld, dus we bekeken de

wedstrijd vanaf de staanplaatsen.’

‘Ik ben trots op wat er nu wordt gepresteerd door de nationale ploeg. Kijk maar naar de uitslagen aan het begin van de WK-kwalificatie. Thuis met 3-0 winnen van de Kaaimaneilanden en dan uit met 0-6 in Aruba. Dat geeft maar aan: het team is aan het groeien, het team wordt sterker. Rustig voetbal, beheerst en resultaatgericht. De spelers zijn de ambassadeurs, zij geven Suriname stuk voor stuk hun trots terug. Ik ben blij dat ik daar met mijn diasporagedachte ook een bijdrage aan heb mogen leveren. Ik heb die jongens hun Surinaamse paspoorten mogen overhandigen. Toen ik die mannen dat paspoort gaf, was dat niet simpelweg een reisdocument dat ze in ontvangst hebben genomen. Nee, ze waren trots, omdat het in hun hart Surinamers zijn. Dat heb ik altijd gezegd: we gaan Suriname ontwikkelen met een miljoen mensen. Dan hebben we alle talenten en kwaliteiten die we daarvoor nodig hebben.’

‘Sport is natuurlijk geliefd in alle landen, maar hier in Suriname is dat vooral de voetbalsport. We hebben tijden gehad waarin ons nationaal elftal het heel goed deed. Ik kan me nog herinneren dat Rob Groener bondscoach was van een goed team. Het talent is er altijd geweest, maar in eigen land is dat er niet uitgekomen. Wél in het buitenland, dat heeft me altijd trots gemaakt. Maar nu moet het ook in eigen land gebeuren. Het elftal blijft het visitekaartje van het land. Bij het zingen van het volkslied krijg je rillingen, voel je trots. En dat bereikt een hoogtepunt

als er wordt gescoord. Voetbal is niet alleen een sport, maar ook een maatschappelijke gebeurtenis. Ongeacht de verschillen tussen de standen van mensen, want op dat moment is iedereen één. Dat is de bindkracht van het Surinaamse elftal.'

'De technische staf van de ploeg wil ik in de eerste plaats complimenteren met het moedige besluit om terug te keren naar Suriname. Kun je het je voorstellen? Je bent topvoetballer! Je kunt veel geld verdienen in Japan, in Frankrijk, maar dat hebben deze jongens laten liggen. Ze kozen voor een nationaal team waarin amateurs speelden. Met die groep, eerst bestaande uit alleen lokale Surinamers, hebben ze toch resultaat neergezet. Nu is de groep aangevuld met in het buitenland wonende Surinamers. Ze zijn aan het samensmelten tot een hecht team. Ik heb Dean Gorré aan het werk gezien tijdens een trainingskamp in Badhoevedorp in Nederland. In hem zie ik rust, vertrouwen en vastberadenheid. Ik denk dat hij alle kansen verdient. Voor wat de spelers en stafleden hebben bereikt richting de Gold Cup wil ik mijn waardering uitspreken. Ik weet nog op welke dag ze zich kwalificeerden voor het toernooi. Dat was op 19 november 2019 in Nicaragua, ik heb het team gesproken op het trainingskamp voorafgaand aan de wedstrijd. Toen nog niet als president, maar als VHP-voorzitter. Na afloop heb ik de spelers nog een boodschap overgebracht.'

'Eerlijk gezegd heb ik geen tijd om de Gold Cup te volgen, maar ik ga tijd maken! Binnen de grenzen

van het mogelijke zal ik de wedstrijden zelf ook bijwonen. We zullen de spelers en coaches laten zien dat ze in de harten zitten van alle Surinamers. Ongeacht waar zij zullen zijn om op te komen voor onze vlag en onze trots. En ik zie het team groeien: in kwaliteit, in scherpte en in tactische vaardigheden. Als ze zo doorgaan, zie ik ze heel ver komen. Maar nu al hebben ze de trots teruggebracht en daarbij het vertrouwen in Natio vergroot. Ik weet wat de financiële crisis en de coronacrisis met Suriname doen. En echt waar, als het mogelijk was geweest, hadden duizenden mensen de laatste wedstrijd tegen de Kaaimaneilanden bijgewoond. Dat is de kracht van NATIO. Het brengt eenheid en laat ons Covid-19 en de financiële crisis even vergeten.'

'Op het toernooi komen we landen tegen met meer ervaring, bijvoorbeeld Jamaica. Toen Jamaica voor het eerst op het WK speelde, hebben wij gezien hoe Jamaicanen die in het buitenland voetballen topprestaties leverden. Daardoor zijn wij ook die discussie gaan voeren. Zij hebben internationale wedstrijden gespeeld, dat geldt ook voor Costa Rica. Ik heb de overtuiging dat Suriname op hetzelfde niveau zal kunnen voetballen als die twee landen. Als dat lukt, moeten wij als Surinaams volk de spelers aanvuren, in gebed gaan en alles doen dat we kunnen. Dan denk ik dat ze een hele goede kans maken om Jamaica en Costa Rica te verslaan. Ik heb goede hoop op een WK-deelname, want ik zie groeipotentie in de huidige spelers. Als regering zullen we onze topsporters

moeten blijven belonen. Dat gaan we komende week al bij vier sporters uit andere disciplines doen. Die krijgen een stukje perceel. Ik vind dat we dat moeten doen voor topsporters die het land vertegenwoordigen onder lastige omstandigheden. Want de mensen weten niet wat zij hebben doorstaan qua voeding, training, beperkingen in contact met familieleden en dierbaren. Dat zijn de offers die ze moeten brengen. Daarom moeten we die jongens extra belonen.'

'Wat ik nog tegen hen wil zeggen? Wat jullie doen met ons nationaal elftal, dat heeft menig ambassadeur niet voor elkaar gekregen. Jullie brengen trots terug in de harten van Surinamers en vertrouwen terug in het Surinaamse voetbal. Suriname zal stap voor stap toegroeien naar profvoetbal. Je zult zien dat het binnenkort heel snel zal gaan. De mensen zullen inzien dat profvoetbal ook loont. En ik heb de minister al de opdracht gegeven om onze jongens een gepaste waardering te doen toekomen. Bovendien is er inmiddels een commissie samengesteld die zich moet bezighouden met het opstarten van de voetbalschool in het district Marowijne. Daar komt een trainingscentrum voor Surinaamse talenten. Dat zal de vijver zijn waaruit we zullen vissen om ons nationale elftal te versterken. De voetbalschool zal talenten voortbrengen waar buitenlandse clubs interesse in hebben. Dat is wat we gaan doen in Marowijne.'

CHANDRIKAPERSAD SANTOKHI

April 2021